

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5601/2019
24.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа Небојша Авлијаш, адвокат из ..., против тужене Адвокатске коморе Београд, са седиштем у Београду, коју заступа Јовица Тодоровић, адвокат из .., ради поништаја одлука, одлучујући о ревизијама тужилаца и тужене, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10189/18 од 23.05.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 10189/18 од 19.07.2019. године, у седници већа одржаној 24.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца, изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10189/18 од 23.05.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 10189/18 од 19.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10189/18 од 23.05.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 10189/18 од 19.07.2019. године.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10189/18 од 23.05.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 10189/18 од 19.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10189/18 од 23.05.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 10189/18 од 19.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против става другог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10189/18 од 23.05.2019. године, исправљене решењем истог суда Гж 10189/18 од 19.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 115/2017 од 13.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим су тражили да

се пониште све изборне радње предузете у вези избора у Адвокатској комори Београда, заказаних за 08.04.2017. године и одржаних 13.05.2017. године у „Свечаној сали“ општине Стари град у Београду. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се поништи одлука о сазивању ванредне Скупштине тужене од 29.03.2017. године, достављена и заведена у евиденцији тужене 30.03.2017. године, под евиденционим бројем 1094/17. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се поништи одлука ванредне Скупштине тужене од 08.04.2017. године, достављена и заведена у евиденцији тужене 25.04.2017. године под евиденционим бројем 1423/17. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се поништи одлука радног тела Скупштине Адвокатске коморе за припрему избора од 28.04.2017. године, без деловодног броја, о одржавању изборне скупштине у Адвокатској комори Београда 13.05.2017. године у „Свечаној сали“ општине Стари град у Београду, потписана од стане ВВ, адвоката у Ставом петим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се поништи одлука изборне комисије о утврђивању резултата гласања за носиоце функције и чланове органа Адвокатске коморе Београда, садржана у записнику о раду изборне комисије на спровођењу и утврђивању резултата гласања на изборима који су заказани 08.04.2017. године и одржани 13.05.2017. године у „Свечаној сали“ општине Стари град у Београду број 1458/17-10 од 13.05.2017. године. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се пониште решења верификационе комисије о потврђивању мандата носилаца функција и чланова органа Адвокатске коморе који су изабрани на изборној скупштини Адвокатске коморе Београда, која је одржана 13.05.2017. године, број 1458/17-11 од 19.05.2011. године. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 10189/18 од 23.05.2019. године, исправљеном решењем истог суда Гж 10189/18 од 19.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П1 115/17 од 13.06.2018. године. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужене изјављена од стране законског заступника изабраног представника Адвокатске коморе Београда на седници скупштине од 10.06.2017. године, као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући одлуку у ставу првом изреке, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку. Тужена је, такође благовремено, изјавила ревизије због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизијама одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужилаца изјављене против става првог изреке другостепене пресуде, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија

ревизијом ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити за уједначавање судске праксе, односно новим тумачењем права. Ово имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Осим тога, тужиоци нису уз ревизију доставили пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, с тим да другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужилаца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне Банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба у овој правној ствари поднета је 14.08.2017. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 10.000 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужилаца није дозвољена.

Сходно изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије тужене, изјављене против става првог изреке другостепене пресуде, у смислу члана 410. став 2. тачка 4. ЗПП и утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Законом о парничном поступку, чланом 410. ставом 2. тачком 4. прописано је да ревизија није дозвољена ако је ревизију изјавило лице које нема правни интерес за подношење ревизије.

У конкретном случају тужена нема правни интерес да побија другостепену пресуду у делу којим је потврђена првостепена пресуда, јер је том пресудом тужбени захтев тужилаца у целости одбијен у односу на тужену. Тужена би имала правни

интерес за подношење ревизије само у случају да је побијаном пресудом усвојен тужбени захтев, што овде није случај.

Имајући наведено у виду, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу четвртом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

Због непостојања општих услова од којих зависи право на ревизију против пресуде другостепеног суда, нема ни услова за оцену дозвољености посебне ревизије тужене, изјављене против става првог изреке другостепене пресуде, у смислу члана 404. ЗПП, па је одлучено као у ставу трећем изреке решења.

Испитујући правилност побијаног решења садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде, којим је одбачена жалба тужене као недозвољена, у смислу члана 408. у вези члана 420. став 3. и 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Одредбом члана 389. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену жалбу одбацити другостепени суд решењем, ако то није учинио првостепени суд, без одлагања (члан 378), док је одредбом члана 378. став 3. истог закона прописано да је жалба недозвољена ако је жалбу изјавило лице које није овлашћено за изјављивање жалбе, ако је жалбу изјавило лице које се одрекло или је повукло жалбу или ако лице које је изјавило жалбу нема правни интерес за изјављивање жалбе.

Постојање правног интереса за изјављивање жалбе, у сваком случају, па и у конкретном случају – изјављивање жалбе против пресуде којом је у целости одбијен тужбени захтев у односу на тужену, подразумева постојање могућности да се по изјављеном правном леку донесе повољнија одлука за жалиоца, овде тужену, од одлуке против које је изјављена жалба. У конкретном случају, правноснажном првостепеном пресудом одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца према туженој. Против наведене пресуде тужена је изјавила жалбу која је одбачена због недостатка правног интереса. Сагласно наведеном, тужена би имала правни интерес за подношење жалбе само у случају да је побијаном пресудом усвојен тужбени захтев, што није случај у конкретној правној ствари.

Како из наведеног произлази да по изјављеном правном леку – жалби тужене не би била донета повољнија одлука за тужену, то по оцени Врховног касационог суда тужена нема правни интерес за подношење жалбе против одлуке којом је одбијен тужбени захтев, па је из тог разлога, другостепени суд правилном применом члана 389. став 1. у вези члана 378. став 3. Закона о парничном поступку, њену жалбу одбацио као недозвољену.

Сходно изложеном, имајући у виду да ревизија тужене не садржи наводе који би довели у сумњу правилност другостепене одлуке у означеном делу, применом члана 414. у вези члана 420. став 3. и 6. ЗПП, одлучено је као у ставу петом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић